

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce: **V.D.**, nar. ■■■ státní příslušník U., zastoupen ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 2017, č. j. KRPL-44340-16/ČJ-2017-180022-SV,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne ze dne 2. 5. 2017, č. j. KRPL-44340-16/ČJ-2017-180022-SV, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátu se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, s e p ř i z n á v á odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem

správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V doplnění žaloby žalobce žalované vytýkal, že dostatečně a správně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná pochybila, pokud principiálně odmítala využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci a jen částečně se vyjádřila k reálnosti provedení těchto opatření, když zkoumala možnost složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu. Nesprávně vycházela z fikce nespolehlivosti žalobce, kterou dovodila z využití padělaných dokladů občana Litvy. Žalobce tvrdil, že se nejednalo o úmyslné využití padělaných dokladů. Domníval se totiž, že si pořizuje platný doklad a faktické litevské občanství, díky kterému získá oprávnění k pobytu i legální pracovní činnosti na území EU. Žalobce dále argumentoval tím, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba institut zvláštních opatření vykládat v souladu s čl. 15 návratové směrnice a nelze připustit paušalizované rozhodování ve věci jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Tomu se ovšem přibližuje praxe žalované v případě cizinců, kteří využili padělaný pas. Žalobce upozornil, že Nejvyšší správní soud po předložení věci rozšířenému senátu ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016 odmítl dosud rozšířenou praxi, podle které v případě, že cizinec již z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevystoupal, správní orgány vylučovaly možnost uložení zvláštních opatření. Podle žalobce je rozhodnutí žalované o zajištění příkladem takového paušalizovaného postupu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a ustanovenému advokátu přiznal odměnu za zastupování ve výši 8 228 Kč.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na skutečnostech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že k neuložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřistoupila zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky ze strany žalobce a možného zmaření správního rozhodnutí o vyhoštění. Zopakovala, že žalobce si za úplaty a zcela záměrně již na Ukrajině obstaral identifikační kartu Litvy, ačkoli není jejím občanem. Byl veden úmyslem na území ČR pracovat a věděl, že na základě ukrajinského (*pozn. soudu* žalovaná nesprávně uvedla moldavského) cestovního pasu a platného polského víza nemůže být na území ČR zaměstnán. Na Ukrajině je žalobce nezaměstnaný, v hotovosti měl pouze 400 Kč, uvedl, že na složení finanční záruky nemá žádné prostředky, nenahlásil adresu, kde by se do doby realizace správního vyhoštění zdržoval, současně svým jednáním vzbudil podezření, že platné právní předpisy a uložené povinnosti by nemusel dodržovat a rozhodnutí o správním vyhoštění respektovat, proto žalovaná žalobce v souladu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistila. Měla za to, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v kontextu žalobcova případu bylo neúčelné a vzhledem k jeho poměrům i nemožné. Žalovaná dále konstatovala, že vidí rozpor v tom, že se žalobce domníval, že si pořizuje platný doklad Litvy a fakticky i litevské občanství, ale současně na území EU přicestoval na základě ukrajinského cestovního pasu a platného polského víza.

V replice žalobce žalované vytknul, že její úvahy, podle nichž se nemohl oprávněně domnívat, že se jedná o pravý litevský doklad, se poprvé objevují až ve vyjádření k žalobě. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs

66/2008 – 71, podle něhož nelze nedostatky odůvodnění rozhodnutí napravovat ve vyjádření k žalobě. Argumentace žalované je ale i věcně nesprávná. Žalobce přicestoval na území ČR dříve, než si opatřil litevský doklad, pro tento doklad se vrátil ze svého pobytu v Polsku, kam přicestoval legálně s polským vízem. Úvahy o subjektivní stránce naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců hrají roli při rozhodování o uložení opatření spočívajícího ve správním vyhoštění. Podle žalobce ale tyto úvahy nemohou hrát podstatnou roli při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění. Dále připomenul, že zajištění je zásahem do osobní svobody cizince a jako takové musí respektovat podstatu tohoto práva a zásadu proporcionality. Zatímco uložení správního vyhoštění může být následkem i nevědomého a pouze nedbalostního použití padělaného dokladu, zajištění takovou reakcí na nedbalostní jednání být nemůže. Podle žalobce tedy napadené rozhodnutí nerespektuje jeho tvrzení, že se domníval, že litevský doklad je pravý, proto trpí nepřezkoumatelností. Žalobce setrval na svém návrhu na zrušení rozhodnutí žalované.

Krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce byl dne 30. 4. 2017 v 19:50 hodin v Liberci, v Roháčově ulici kontrolován hlídkou policie, ke kontrole předložil průkaz totožnosti občana Litvy znějící na jeho jméno. Kontrolou dokladu policie zjistila, že se jedná o padělaný doklad (což bylo doloženo i odborným vyjádřením policie ze dne 30. 4. 2017). Žalobce následně předložil pravý cestovní pas Ukrajiny s polským vízem s platností od 30. 11. 2016 do 29. 7. 2017. Protože se žalobce prokazoval padělaným dokladem Litvy, byl zadržen pro podezření z přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku.

S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že do ČR přicestoval dne 24. 4. 2017 přes Slovensko z Ukrajiny na ukrajinský pas a polské vízum. Na území ČR hledal práci, proto si ještě na Ukrajině objednal litevský doklad, za který zaplatil zálohu 250 EUR a dalších 250 EUR na dobírku, když mu doklad přišel na Ukrajinu poštou. Důvodem pro obstarání litevského cestovního dokladu bylo, že si na tento cestovní doklad chtěl obstarat práci, neboť věděl, že nemůže pracovat na základě ukrajinského pasu a polského víza. Žalobce tvrdil, že se až od policie dozvěděl, že jde o padělaný doklad. Žalobce nevěděl přesnou adresu, na které v Liberci bydlel, nevzpomněl si ani na přesné jméno kamaráda, který mu bydlení sehnal. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by mu bránil vrátit se na Ukrajinu, pouze sdělil, že v ČR pobývá jeho bratr.

Z těchto zjištěných skutečností žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce vycházela. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce se sice na území

ČR zdržoval oprávněně, a to podle § 18 písm. d) bod 5 zákona o pobytu cizinců, ale při pobytové kontrole se prokázal padělaným dokladem, čímž prokazatelně porušil právní předpisy ČR a naplnil podmínku uložení rozhodnutí o zajištění, neboť je zde nebezpečí, že by mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Svým předchozím jednáním demonstroval, jak smýšlí o dodržování právního pořádku ČR. Žalovaná zdůraznila, že žalobce si padělaný doklad pořídil vědomě, aby mohl být zaměstnán v rámci států EU, ještě na Ukrajině přes internet za úplaty 500 EUR. Podle žalované nelze předpokládat, že by si žalobce neuvědomil, že prokazování se padělaným dokladem je na území ČR trestné. Žalovaná se dále věnovala zdůvodnění, proč v žalobcově případě nepřipadají v úvahu mírnější zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti hodnotila dosavadní jednání žalobce, jeho vyjádření před správním orgánem v řízení o správním vyhoštění a dospěla k závěru, že taková zvláštní opatření by nebyla účinná a dostačující. K neuložení zvláštních opatření žalovaná nepřistoupila z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování předpisů ČR. Také konstatovala, že žalobce je na Ukrajině nezaměstnaný, v ČR si chtěl na padělaný doklad vydělat finanční prostředky, v hotovosti měl pouze 400 Kč, uvedl, že na složení finanční záruky nemá, nenahlásil ani adresu, na které by se do doby realizaci správního vyhoštění zdržoval, neuvedl ani přesné jméno kamaráda, který mu ubytování v Liberci zajistil. Žalovaná poté odůvodnila, proč považuje dobu zajištění na 30 dnů za přiměřenou vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Podle žalované existuje reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění, neboť není známa překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala žalobce vyhostit. Žalobce má na území ČR pouze bratra, rodina žije na Ukrajině, kde má žalobce vytvořeno zázemí. Žalovaná rovněž zhodnotila, že s bratrem, který má povolen na území ČR trvalý pobyt, se může žalobce setkávat mimo území EU, a přihlédla také k tomu, že se žalobce na území ČR zdržoval krátkou dobu a že mu v zemi původu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

Ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu upravují zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, podmínky a postup při jejich uložení. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) finanční

záruka a c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

V obecné rovině lze se žalobcem souhlasit, že zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění nesmí být automatismem a musí být žalovanou zvoleno [v souladu s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návrátová směrnice)] jako subsidiární pouze tehdy, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, přitom je však žalovaná vždy povinna zkoumat, zda uložení takového zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince bude bezpochyby záviset na důvodu zajištění, současně je třeba vážit konkrétní osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Tyto závěry vyplývají z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 (všechny usnesení rozšířeného senátu a rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), na které krajský soud v podrobnostech odkazuje.

Na rozdíl od žalobce má krajský soud za to, že žalovaná postupovala zcela v intencích právě uvedených závěrů, k zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění nepřistoupila automaticky, ale až poté, co možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování posoudila nikoli formálně, ale zcela individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem žalobcova případu. V tomto směru krajský soud žádné deficity napadeného rozhodnutí nezjistil.

Ačkoli žalobce na území ČR přicestoval a pobýval zde legálně na platný ukrajinský pas s platným polským vízem, prokazoval svoji totožnost policii při pobytové kontrole padělaným litevským průkazem totožnosti. Tímto jednáním jednoznačně porušil právní pořádek ČR, čehož si musel být vědom. Soud se plně ztotožnil se žalovanou, která dovodila, že ze strany žalobce šlo o úmyslné pořízení padělaného dokladu totožnosti státu, jehož žalobce nebyl státním příslušníkem, s cílem obejít podmínky vyžadované právním řádem ČR pro legální zaměstnávání cizinců třetích států. Tento závěr žalované považuje krajský soud za dostatečný. Pokud žalovaná svou argumentaci ve vyjádření k žalobě rozvinula, jednalo se o reakci na žalobcovo tvrzení, že „nelze vyloučit, že se žalobce domníval, že si litevský doklad opatřil legální cestou“. Dovolával-li se žalobce až v replice rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, nepovažuje krajský soud tento odkaz za zcela přílehavý. Označený rozsudek řešil nepřezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který se nedostatečně vypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami. O takovou situaci však v žalobcově věci nešlo, neboť rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem správního orgánu ve věci, jehož vydání nepředchází vedení správního řízení a provádění dokazování. I s ohledem na uvedené lze považovat argumentaci žalované v napadeném rozhodnutí za dostačující.

Žalovaná nemohla na základě skutečností, které ohledně obstarání litevského dokladu totožnosti žalobce popsal do protokolu ze dne 1. 5. 2017, žalobci uvěřit, že se mohl domnívat, že je litevský průkaz totožnosti pravý a že si fakticky pořídil litevské občanství. Žalobce si litevský průkaz totožnosti objednal na Ukrajině na ukrajinské internetové stránce, doklad obdržel poštou na dobírku pouze po poskytnutí osobních údajů a své podoby, za vysoký poplatek 500 EUR. Činil tak s cílem použít tento doklad jako doklad občana EU, aby získal zaměstnání v ČR. Žalobce si na základě těchto okolností musel být vědom toho, že tímto způsobem nezíská platný doklad totožnosti členského státu EU a jeho občanství. Zjištěné skutečnosti neskýtají záruku, že je žalobce osobou, která bude respektovat uložené povinnosti. Naopak vypovídají o tom, že žalobce nehodlá zákonná pravidla na území ČR dodržovat a je schopen je úmyslně obcházet. Žalovaná proto zcela správně konstatovala, že existuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejen žalobcovo předchozí nezákonné jednání vedené cílem obejít pravidla pro pobyt cizinců a pravidla legálního zaměstnávání ukrajinských státních příslušníků na území ČR, ale také jeho osobní a majetkové poměry vyhodnotila žalovaná zcela správně. Žalobce přicestoval z Ukrajiny, kde by nezaměstnaný, za práci, na území ČR pobýval před svým zadržením hlídkou policie jen několik dnů, neměl zde žádné pevné vazby a zázemí, pouze sehnané ubytování bez nájemní smlouvy, za které dosud nic neplatil a jehož adresu nebyl schopen uvést, disponoval jen částkou 400 Kč, přičemž uvedl, že peníze mu brání vycestovat z ČR. Z těchto skutečností je zjevné, že by mírnější zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla v jeho případě možná a účinná. Žalobce neměl na území ČR žádné stabilní ubytování, jehož adresu by mohl nahlásit a zdržovat se tam, jeho majetkové poměry mu bránily takové zázemí na území ČR vytvořit, stejně jako složit finanční jistotu.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně nezmínila zvláštní opatření za účelem vycestování ve formě povinnosti cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Konstatovala ovšem jednoznačně, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektovala podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území ČR, když se prokázala padělaným dokladem totožnosti, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaná uvážila o veškerých možnostech uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla ale k závěru, že jejich uložení nepřichází v úvahu, aniž by byl v konkrétním případě ohrožen výkon správního vyhoštění.

Lze dodat, že Nejvyšší správní soud v již zmíněném usnesení [s odkazem na svou předchozí judikaturu – rozsudek ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 – 52, publ. ve Sb. NSS č. 3429/2016, i judikaturu evropskou – rozsudek bulharského Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2011, sp. zn. 13868/2010 (dostupný na <http://euredial.eu/national-caselaw/>)], viděl cizince, který projíždí územím ČR, resp. přicestoval před nedávnou dobou, neměl k ČR žádné vazby ekonomické ani sociální, nedisponoval dostatečnými finančními prostředky ke složení finanční záruky, neměl ve státu pobytu žádné bydliště ani místo k bydlení, jednoznačně na straně spektra případů, kdy užití zvláštních opatření bude v zásadě

vyloučeno (srov. bod [37] usnesení).

Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když žalobce nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhoval konání ústního jednání, o čemž byl v rozhodnutí o zajištění poučen, naopak s rozhodnutím soudu bez jednání výslovně souhlasil, stejně jako žalovaná.

V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nebylo přiznáno žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Krajský soud přiznal dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ustanovenému zástupci žalobce. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových ve výši 8 228 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí a příprava zastoupení doplnění žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, z částky 600 Kč za s tím související 2 režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Soud nepovažoval odměnu a hotové náklady na právní úkon podání repliky za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť replika v podstatě obsahovala zopakování a zdůraznění skutečností již namítaných v žalobě a nepřinesla do věci nic zásadního. Odměna bude vyplacena ustanovenému zástupci z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 19. června 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně